

TRỜI MƯA BONG BÓNG

truyện
DIEM PHƯƠNG
(Houston – Texas)

*"Trời mưa bong bóng phập phồng
Mẹ đi lấy chồng con ở với ai?"*
(Ca dao)

- Ở với ai hả con? Nói Ngoại nghe đi...

Con bé đã đót nói theo bà ngoại rồi cất giọng cười nắc nẻ. Hai bà cháu ôm nhau, nằm đùa giỡn ở đi-văng nơi cửa sổ cạnh bàn máy may. Linh nhắm mắt gất nhỏ:

- Má, sao dạy con nhỏ hát mấy câu đó chi vậy không biết!

Bà mẹ ngược đầu nhìn sang con gái:

- Dạy thì dạy chớ sợ ai con? Mà thí dụ có thật vậy đi nữa cũng chẳng ai có quyền cấm cản...

Linh vừa đập máy, vừa nói với mẹ giọng khản khoản:

- Cháu còn nhỏ đâu có hiểu được chuyện người lớn, má cứ nói với nó như vậy hoài... tội nghiệp con.

Bà mẹ thở dài thườn thượt:

- Thấy cảnh mẹ con của con, má cũng đau lòng.

Linh bậm môi cố ngăn xúc động:

- Tại số con vô duyên, má buồn làm gì?

Bà mẹ nhìn con gái định nói nhưng lại lắc đầu quay đi, bồng cháu ngồi dậy bước ra cửa:

- Má đi với Hạnh Tiên đặng xóm, con vừa may vừa lo nấu cơm nghe, Linh...

Trông theo dáng dấp già nua nhẵn nhục của mẹ bên cháu, Linh cúi đầu rưng rưng nước mắt. Đã hai năm nay vợ chồng Linh chính thức sống ly thân. Chị an phận chấp nhận cuộc sống hắt hiu bên bà mẹ già cùng đứa con gái thơ dại. Không nhớ từ lúc nào, Dũng âm thầm san sẻ hạnh phúc của người vợ mà một thời anh yêu dấu cho người con gái khác. Chỉ biết có những tháng ngày Linh nhận ra sự thay đổi của chồng, chị che giấu mẹ để một mình ôm lấy nỗi đau. Cũng có những trận cãi vã gay gắt, những hờn dỗi kéo dài... cho đến một lúc không còn chịu đựng được nữa, thế là dứt đoạn. Dũng xách va li về nhà cha mẹ ruột, bỏ lại đứa con gái vừa tròn ba tuổi với tất cả những kỷ niệm của một thời mới yêu. Lúc đầu sự vắng mặt của Dũng trong cuộc sống thường ngày đã làm cho Linh đau khổ đến tê dại, nhớ thương đến quay quắt. Nhưng thời gian đi qua dù không đủ sức hàn gắn vết thương trong lòng quá lớn đối với Linh, cũng làm dịu đi những cơn đau dằng dặc. Hàng tháng Dũng có gửi tiền, gạo thóc cho con, chị cay đắng nghĩ rằng dù có nhiều hơn thế nữa cũng không thể bù đắp nỗi mát mát tình cảm lớn lao của mẹ con chị. Hạnh Tiên ngày một lớn. Con bé sớm hiểu và khôn trước tuổi. Mỗi lần Linh đến trường Mẫu Giáo đón con về, Hạnh Tiên thường lặng lẽ đi bên cạnh mẹ, sự liên thoảng hồn nhiên cũng ít tìm thấy trên khuôn mặt bầu bĩnh của bé. Đôi lúc thấy các bạn có đủ cha mẹ đến đón, Hạnh Tiên thường ngoảnh mặt nhìn chỗ khác. Nhận thấy điều khác lạ của con, Linh chỉ biết cúi đầu thở dài. Trong một lần đưa Hạnh Tiên đi dạo phố, chị thoáng thấy Dũng với cô gái vừa bước ra khỏi một quán ăn bên kia đường. Nhìn cử chỉ thân mật của chồng với người đàn bà khác, Linh nghe tim mình đau nhói. Nhưng nỗi đau đó càng xót buốt tê tái hơn khi chị trông thấy đôi mắt của Hạnh Tiên đang mở lớn, ngơ ngác và u buồn nhìn về phía cha! Dũng cũng kịp thấy con gái, một chút sững sờ... Như phản xạ tự nhiên, Dũng hấp tấp định định băng qua đường, nhưng anh chợt khựng lại ngỡ ngàng khi Linh kéo tay Hạnh Tiên bước nhanh, hoà nhập vào dòng người. Trong giây phút mà Dũng chưa biết phải xử trí ra sao, bỗng anh nghe tiếng Hạnh Tiên gọi to: "*Ba ơi!*"... Con bé đang giằng co với mẹ. Tiếng gọi đó đã xoáy vào

tim Dũng, không một chút chần chừ, anh chạy băng qua đường, đến chụp cánh tay con rồi ngồi sụp xuống ôm Hạnh Tiên vào lòng, hôn con thắm thiết. Hạnh Tiên bầu vào cổ cha mừng rỡ, hai giọt nước mắt long lanh chảy xuống đôi gò má bầu bĩnh đáng yêu. Linh lặng người bất động. Chị cơ hồ nghe tim mình muốn òa vỡ... Dũng ngược lên bắt gặp ánh mắt của vợ, đôi mắt đẹp u buồn đó có một thời đã làm cho hồn anh say đắm. Dũng cảm thấy xót xa qua cái nhìn của Linh, bao yêu thương và oán trách, anh đứng lên bước đến bên chị. Phút giây đôi mắt thật ngỡ ngàng. Đúng ngay lúc Linh lộ vẻ con xúc động của chị, Dũng chưa kịp nói gì thì cô gái ở bên kia đường đã băng qua. Linh tái mặt nhìn chòng. Chị mím môi kéo tay Hạnh Tiên bước nhanh. Dũng thảng thốt, nhìn theo dáng dấp gầy yếu của Linh lần khuất, anh chợt nghe thương vợ đến xót xa. Nhớ ngày nào còn sống bên nhau, còn yêu thương tràn đầy, Dũng thường hay thầm thì bên tai Linh: "*Ngày nào thiếu mắt em chắc chắn đời anh thật vô nghĩa!*". Vậy mà bây giờ kẻ ngoảnh mặt quay lưng lại chính là anh! Dũng thở dài.

Quên nhau trong một buổi tiệc cưới của bạn bè, vô tình Dũng ngồi cạnh Linh - người con gái đẹp giản dị trong chiếc áo dài màu tím Huế với cái đuôi bím tóc đong đưa một cách hồn nhiên duyên dáng đã thu hút Dũng từ đầu. Cũng giống như bao nhiêu thanh niên khác cùng lứa tuổi, khi đã "chấm" cô nào thì luôn tìm đủ mọi cách để làm quen cho bằng được. Dũng ở vào dạng đó, nhưng anh không đạt kết quả vì Linh rất khó bắt chuyện, dường như cô gái muốn tránh tiếp xúc với bạn trai. Nét nghiêm trang đài các của Linh làm cho Dũng thoáng nghĩ đến loại tiểu thư con nhà giàu, có một lối sống rất kín cổng cao tường, anh thì chúa ghét hạng người đó. Nhưng quan sát kỹ cô gái, Dũng nhận thấy không hẳn như thế. Linh không có loại trang sức đắt tiền nào để phô trương sự giàu có của gia đình, ngoài chiếc vòng mã não đỏ đen vừa vặn cổ tay trái. Phải trầy trật gian nan lắm Dũng mới đến được với Linh. Thêm một khoảng thời gian dài đeo đẳng đưa đón, cô gái mới chịu cho anh đến nhà giới thiệu mẹ, và khi tình yêu đã hoàn toàn chiếm ngự trái tim Linh thì lễ cưới được hình thành. Thật ra không phải Linh thuộc loại con nhà giàu "cấm cung" hoặc gia đình "nhỏ phong gia giáo", cô gái sống giản dị bằng nghề may vá thêu thùa với mẹ trong căn nhà tuy nhỏ nhưng cũng khá khang trang nằm cuối con đường cặp bờ sông ven thành phố. Thời son trẻ của bà mẹ đã trải qua lắm nỗi gian truân, và cuộc sống tình cảm cũng gặp nhiều sóng gió. Sự ra đời của Linh là kết quả nỗi oan trái cay đắng nhất mà bà mẹ phải gánh chịu. Có lẽ do vậy nên tuổi trẻ của cô gái sớm biết giữ cho mình một nếp sống phong kín hơn.

Vì hoàn cảnh mẹ con quá đơn chiếc nên khi có chồng, Linh không thể bỏ mẹ sống cô đơn. Thế là Dũng phải dàn xếp gia đình để chấp nhận cho anh làm một việc trái ý: "ở rể". Cho đến bây giờ hạnh phúc đổ vỡ, vợ chồng phân ly... Dũng nghĩ không biết có phải do từ chuyện "ở rể" của anh mà ra không? Chỉ hiểu rằng cuộc sống giữa Dũng và Linh với thời gian sau có nhiều mâu thuẫn. Anh luôn bị mẹ ruột đay nghiên: "*Nhà này mang tiếng có con dâu cũng như không!*". Nỗi buồn bực đôi khi vô lý cũng làm cho Dũng gay gắt vợ. Linh thấy chồng không vui, đi đứng bất thường thì đâm ra nghi ngờ. Hạnh phúc gia đình do đó bị khuấy động. Bà mẹ thương con gái, vô tình lại châm thêm đóm lửa vào ngòi nổ. Bà kêu Dũng đến ngồi trước mặt buông những lời trách móc rầy la, chủ định là dạy dỗ khuyên nhủ anh "*phải biết thương yêu vợ con*". Nhưng do quá nhiều căng thẳng của tháng ngày phải dòn nén, Dũng phản ứng bằng cách bỏ nhà đi chơi thường xuyên hơn. Từ đó Dũng quen với Hạnh, cô sinh viên Y Khoa ở hộ tập thể gần cơ quan anh. Là một kỹ sư trẻ, rất trẻ..., lại không phải xấu trai, nên Dũng là đối tượng để nhiều cô gái "dòm ngó". Cũng có vài cô khi biết Dũng đã có gia đình thì âm thầm rút lui; chỉ riêng Hạnh là "bám riết" anh, mặc lời gièm pha của các bạn. Thật ra đối với Hạnh, lúc đầu Dũng chỉ nghĩ là quen cho vui thôi. Nhưng dần dần... tình cảm của anh "bị" cô gái đó làm "lún" sâu hơn. Mặc cảm "phản bội" Linh đã ray rứt, dày vò Dũng nhiều đêm. Tận cùng trong ý nghĩ chưa bao giờ anh có ý định là sẽ bỏ vợ. Có điều không hiểu do động cơ nào thúc đẩy, mà trong một lần va chạm dữ dội với Linh, anh lại thô bạo tát tai chị. Sự việc xảy ra đột ngột làm cho Dũng sững sờ đến hoảng hốt. Anh đứng lặng nhìn những giọt nước mắt của Linh chảy dài xuống má hằn lên những vết đỏ của dấu tay... Nếu lúc đó không có sự hiện diện của bà mẹ, không có những lời lẽ "nặng nề" làm tổn thương tự ái của của một người đàn ông, chắc chắn Dũng sẽ xử sự khác hơn, chớ không phải hấp tấp gom góp đồ đạc ra đi... Đối với Hạnh, anh không có tình yêu, chỉ là một sự vui chơi quá đà rồi định mệnh trớ trêu, đã đẩy dần anh xa cách hẳn gia đình. Bà mẹ có tìm đến nhà để gặp Dũng đặt vấn đề "ly hôn" nhưng anh im lặng. Nỗi mong chờ Linh đến để anh được nói với chị một lời cầu xin tha thứ, ác nghiệt thay Linh không đến! Không bao giờ tìm đến! Đổ vỡ kéo dài triền miên trong hai năm. Càng buồn, Dũng càng sống buông thả. Trong khi Linh âm thầm chịu đựng, chịu sống khép kín hơn và nỗi đau cũng theo thời gian trở nên sâu lắng hơn. Cuộc đời không yên ả cho Linh "an phận" sống nuôi con. Những cơn sóng nhỏ lăn tăn như khuấy động mặt hồ. Không biết ai làm mỗi, có một người đàn ông đã một lần dang dở tìm đến đặt vấn đề với bà mẹ để xin cưới Linh, sẵn sàng nhận làm "cha" đỡ đầu cho Hạnh Tiên. Buồn sui gia, giận thẳng rề, bà mẹ toan "ừa" nhưng Linh không chịu, chị cương quyết từ chối. Dầu sao đối với chồng, Linh vẫn không thể nào quên được những kỷ niệm

đẹp đẽ, những tháng ngày hạnh phúc mà chúng tích yêu đương còn sót lại là đứa con bé bỏng của hai người. Nghĩ đến Hạnh Tiên, nhớ lại phút giây gặp gỡ của Dũng và con, Linh càng cảm thấy thái độ dứt khoát của chị đối với lời cầu hôn đó là đúng. Với quãng đời còn lại, Linh muốn rằng chị phải sống làm sao, sống như thế nào để khi lớn lên có một chút hiểu biết, Hạnh Tiên sẽ không gặp nỗi bất hạnh của một đứa con mất tình thương của cha lẫn mẹ.

Cần Thơ, tháng 4/1989

(Trong NẮNG NHẬT HOÀNG HÔN,
Bản Thảo Lưu Lại – Thư Ấn Quán 12/2009)